

Hoofdstuk 1

Louis Tobback over **Louis Tobback**

*'Ik oud? Op mijn leeftijd begon
Ronald Reagan nog maar'*

Ik ben een etatist en vind dat helemaal geen odium.

Ik ben een gematigd man. Daaraan kan je juist zien hoe rechts de anderen zijn. (1989)

Ik heb altijd gedaan wat ik dacht dat nodig was. Klinkt het niet dan botst het maar.

Als ik aan politiek doe, ben ik eigenlijk ook bezig met mijn hobby.

Als ik werk, zit ik op het stadhuis maar als ik thuis ben, ben ik thuis. Die scheiding heb ik altijd zeer duidelijk gemaakt.

Ik tuinier niet, ik verzamel geen *stekjesdozen* en ik probeer niet om scheepjes in flessen te krijgen. Dat zijn allemaal eerbare dingen maar ik houd me er niet mee bezig. Ik lees wel veel, de hele

dag eigenlijk, zolang het maar geen fictie is. Wat ik alle dagen meemaak is al fictie genoeg.

Ik heb drie keer meegedaan aan *De Slimste Mens*. En dan heb ik Polspoel maar laten winnen.

Ik oud? Op mijn leeftijd begon Ronald Reagan nog maar.

Ben ik een zaag? Ja, maar op mijn leeftijd mag je zagen.

Ik heb uiteraard niet dezelfde reflexen als de jongeren, maar ik heb wel voeling met hen.

Mijn voorouders waren tot diep in de 18de eeuw en op één uitzondering na (een spoorwegaarbeider) schrijnwerkers. Maar als we nog verder teruggaan in de geschiedenis, treffen we bij mijn voorouders ook meerdere beleidsmensen aan.

Ik ben tegen politieke geslachten.

Ik kan nog altijd niet mailen. Maar ik besef dat ik niet nog eens zes jaar kan functioneren als burgemeester zonder dat te leren. (2012)

Toen ik van 1988 tot 1994 minister van Binnenlandse Zaken was, en dus verantwoordelijk was voor de veiligheid van het land, had ik als enige moderne communicatiemiddel een semadigit.

Ik ben blij nog verontwaardigd te kunnen zijn. Zodra dat voorbij is, stop ik met politiek.

Ik zal nooit mijn memoires schrijven, zelfs niet dicteren. Gezien je niet kunt voortgaan op wat je je meent te herinneren heb ik ook geen ambitie om mijn memoires te schrijven.

Ik heb mijn rekening meer dan zestig jaar geleden gemaakt. God en co zijn onzin.

Door mijn literaire opvoeding ben ik alleen bang van de hemel die op mijn kop valt.

Ik heb nooit huisbezoeken gedaan. De kans is groter dat ik bij elk bezoek meer stemmen verlies dan dat ik er win.

Ik heb in mijn leven nog nooit naar *De Kotmadam* gekeken. (in 2012 kreeg Louis Tobback een gastrol in de reeks)

Het is mijn innigste wens dat de bevolking mijn overlijden pas weken na mijn dood zal vernemen. Ik mag er niet aan denken welke lofzang ze daags na mijn dood over mij zouden uitstorten, wetende wat ze al die jaren achter mijn rug hebben gezegd. Bespaar het mij.

Ik was tijdens de oorlog nog een klein, verwend jongetje en eigenlijk ben ik dat nog steeds.

In 2018 mogen ze mij op de lijst zetten waar ze willen, maar niet meer als eerste.

Ik ben niet goed in troosten, want dan word ik kwaad. (naar aanleiding van busongeval in Sierre, 2012).

Als ik ooit stop met werken, ga ik echt iets proberen te begrijpen van wiskunde.

In 2006 kom ik voor de laatste keer op als kandidaat-burgemeester. (2001)

Als een van de jongeren er klaar voor was, had ik meteen afstand genomen van het burgemeesterschap. (2011)

Ik ben niet bang om te sterven, als het maar rap gaat.

Ik heb geen hobby's. Al zou ik er wel willen.

Ik wil niet vergeleken worden met mensen die werken. Want ik werk dus niet. Bij momenten ben ik nog altijd achttien uur per dag met de stad bezig. Maar ik geniet het enorme voorrecht om van mijn hobby mijn werk te maken.

Jane Fonda is een jaar ouder dan ik, en ze ziet er ook nog goed uit. Recent zag ik een foto van haar. Ze past nog altijd in haar maillot van dertig jaar geleden. Wel, ik voel me ook niet anders

dan dertig jaar geleden. En ik kan ook nog altijd in hetzelfde kostuum.

Politiek is iedereen overtuigd van de nood om langer te werken, maar men verwijt mij dat ik niet met pensioen ga? Kom nu. (naar aanleiding van zijn kandidatuur voor burgemeester tot aan zijn tachtigste)

Ik klamp me niet vast aan de macht. Maar ik zal ook niet in een zwart gat vallen als het morgen ophoudt. Ik wens alvast in niemands weg te lopen.

Fysiek ben ik in topvorm. Bijna dagelijks ren ik de zeventig treden van het stadhuis op. Zonder naar adem te moeten hap-pen. (2011)

Iedereen heeft zijn afwijking, denk ik. Die van mij is politiek.

Reizen is niet aan mij besteed. In Japan sta ik te denken: ‘Wat dóé ik hier?’ Mijn vrouw en ik waren eens in Kyoto in Japan, bij de shintoïstische tempels. Ik zie heel mooie kleurtjes, veel smaakvoller dan in Disneyland, maar daar hield het ook op. Ik versta er niks van. Bijgevolg begrijp ik ook niet wat ik daar moet gaan doen.

Ik blijf het liefst binnen een straal van twintig kilometer rond Leuven. Ik was in Namibië en in Bucharra in Oezbekistan. Maar

tot vijf jaar geleden was ik nog nooit in het prachtige Geldenaken geweest (*op dertig kilometer van Leuven*). Hoe dan ook, Geldenaken is meer mijn slag.

Gemiddeld werk ik zestien à achttien uur per dag voor de stad: dat is slavernij als je het niet heel graag doet.

Tot mijn dertigste heb ik twee keer per dag gezwommen.

Buiten de politiek ken ik geen excessen. Ik heb nog nooit gerookt en je gaat nooit Coca-Cola in mijn lijf krijgen. Ik drink graag bier, maar na een halve pint moet ik al wringen.

Ik heb geen last van fysieke ongemakken, maar mochten ze me morgen nog eens een ministerpost aanbieden, wil ik het niet nog eens proberen of ik de lichamelijke inspanning wel aankan. Als burgemeester word je immers minder geleefd.

Ik heb niet de ambitie om records als dat van Camille Huysmans te vestigen. (*Huysmans was op zijn 97ste nog burgemeester van Antwerpen en wilde tot aan zijn honderdste in de Kamer zetelen*)

De ideale dood? Die van mijn vader. Een plotse hersenbloeding zonder het te beseffen en klaar. Als het zo kan, mag het morgen al.

Ik heb recht op een staatsbegrafenis. Maar het militair detachement en de koninklijk vertegenwoordiger, wil ik niet zien.

Zo lang mijn bloed kan koken van colère, zit het nog snor.

Over mijn autoritair zijn, bestaan grote misvattingen. Langs de ene kant maakt de leeftijd je rustiger en serener. Anderzijds word je heftiger en harder. Door je levenservaring zie je sneller de ware motivaties van mensen.

Ik ben geen fictielezer. Als ik het al doe, lees ik fictie altijd meer als de illustratie van een filosofisch-maatschappelijke thesis dan als een roman. Anders zegt mij dat niets. De enige uitzondering die ik maak, zijn de Maignretjes van Simonon.

Mijn voorkeur gaat uit naar geschiedenisboeken, want wie zijn geschiedenis niet kent, is veroordeeld ze opnieuw te beleven. Balzac heeft in zijn romans geprobeerd om een beeld te schetsen van de negentiende eeuw, maar niets beschrijft de comédie humaine van die tijd zo goed als een biografie van Napoleon III.

Ik heb destijds op de algemene vergadering van de Gemeentelijke Holding letterlijk gezegd dat mocht een beleggingsadviseur aan mijn deur komen vertellen dat hij een belegging had waarop ik 13 procent intrest kon verdienen, ik prompt de politie zou bellen wegens oplichting. Maar ik was met Gent en Aalst de enige die tegenstemde. De anderen waren verblind. (2011)

Vergeet niet dat Konrad Adenauer 73 was toen hij voor het eerst kanselier werd en Ronald Reagan op die leeftijd werd herverkozen als president. Dus waarom ik niet als burgemeester? (2012)

Mijn moeder werkte in de Priba, een warenhuisketen die een vestiging had op de hoek van de Brusselsestraat en de Parijsstraat (*waar nu Hema is*). Mijn vader was er magazijnier.

Ik spreek niet graag over een ander, maar voor Antwerpen zou ik een uitzondering kunnen maken.

In de politiek vergelijk ik mezelf het liefst met Statler & Waldorf. Als een van die twee oude mannetjes die van op de tribune *The Muppet Show* onderuithalen.

Ik vraag niet liever dan opzij gezet te worden door een nieuwe generatie die precies weet waar ze naartoe wil. Jonge, sterke dieren die de oude op de vlucht drijven. Het is niet alleen een natuurwet, maar ook een wet in de politiek. (2011)

Zelf ben ik geen briljant denker. Maar ik stel vast dat de grotere denkers en knappere intellectuelen van mijn partij weinig moeite meer doen om onze ideologie te onderbouwen.

Ik ben absoluut geen liefhebber van conceptuele kunst. Ik vind mooi wat ik mooi vind en laat me niet leiden door wat een kleine groep als grote kunst bestempelt.

Mijn vrouw heeft een computer, en zij kan ermee werken ook. Op het stadhuis heb ik ook zo'n ding dat mij staat te hinderen op mijn bureau. Ik besef dat we met elektronische identiteitskaarten en Tax-on-Web computers nodig hebben, maar ik vind dat een computer nooit doet wat je vraagt.

Ik ben alleen maar een patriot in oorlogstijd, tegen een bezetter. Anders niet. Zeker niet om anderen te bezetten.

Ik behoor niet tot de groep van mensen die zegt dat je snel een akkoord nodig hebt om de financiële markten te kalmeren.

Ik ben geen belgicist. Voor mij mag je het land morgen in vijven splitsen, als je kan bewijzen dat iedereen daar beter van wordt.

Ik ben niet een van de Garibaldi's van de poen. Ik ben er niet op uit alleen rijk te zijn en de anderen hun plan te laten trekken.

Tien jaar geleden, ten tijde van de Agusta-affaire, zat ik met een te hoge bloeddruk. Daar heb ik nu geen last meer van. Nee, ik voel me nu veel beter in mijn vel. (2011)

Van de dood ben ik niet bang. Als je 73 wordt, kan men zich daar beter niet meer druk over maken. Ik zou wel graag sterven in mijn slaap. Wanneer, dat kan me niet schelen. (2011)

Ik ben een overtuigd orangist.

Ik geef ontslag als burgemeester van Leuven als ik hier toestanden zou meemaken zoals in het Noordstation in Brussel. (2010)

Als Patricia Ceysens (*Open vld*) zegt dat ik een grote eik ben die de andere bomen in het bos het groeien belet, voel ik me vereerd.

Als ik gelijk heb in mijn gelijk, hoef ik geen schrik te hebben. En naargelang de mate waarin ik gelijk heb, zal me dat stemmen opleveren.

Kookboeken van Peter Goossens gaan waarschijnlijk mijn bevattingsvermogen te boven. Hij heeft me daarnet proberen uit te leggen hoe je een ei kookt en dat was al vrij moeilijk.

Als ik het gevoel heb dat ik mijn stad niet meer kan besturen, zij het omdat je de meerderheid verliest, zij het omdat je gezondheid het niet meer toelaat, zou ik de dag nadien ontslag nemen.

Was ik in 1995 niet pal blijven staan tijdens de Agustacrisis om het tij voor de SP te keren, dan had Freddy Willockx hier niet gezegd dat ik een Champions Leaguespeler was.

Ik had een goede uitvlucht: er was een knoop van mijn jas gevallen. (bij de officiële installatie als burgemeester, stak Louis Tobback zijn hand niet in de hoogte, december 2012)

Aan stoppen denk ik hoegenaamd nog niet. Ook Verdi heeft zijn meesterwerk *Falstaff* pas op zijn tachtigste gemaakt. Het duurt dus nog wel even voor ik zover ben. (2010)

Als men mij drie dagen lang stampt, stamp ik terug. Beneden de gordel als het moet.

Als ik maar één verdienste opeis, dan is het dat ik na de verkiezing van 1994 voor een ruime, sterke coalitie heb gekozen die iets kon realiseren.

Ik ben geen kenner van gedichten. Maar tijdens mijn jonge jaren heb ik het werk van Rimbaud en Verlaine moeten uitbenen en ontleden. Ik kan ongetwijfeld nog wat citaten uit hun werk voorleggen, maar ik zou mezelf daarom nog geen kenner van gedichten noemen. Meer zelfs, van de grote Vlaamse dichters zoals Van Ostaijen en Gezelle, reikt mijn kennis niet veel verder dan dat ze bestaan. Iets beter vertrouwd ben ik met het werk van mijn stadsgenoot Charles Ducal uit Kessel-Lo. Kortom: ik ken gedichten, maar ben geen kenner.

Ik ben ooit bij mij thuis nog benaderd geweest om toe te treden tot de jonge liberalen. Maar hun antitravailleistische reflex van begin de jaren zestig deed voor mij de deur dicht. (1989)

Ik wil wel in eigen hart kijken, maar bij mij is dat toch zo moeilijk te vinden.